

Wilrijk-Pontailleur sur Saône 06 september 2008

De bel van de voordeur ding-dongt, het is 0630 Hr, Ria en Julien zijn hun bagage reeds aan't uitladen. Ik moet mijn auto nog uit de garage halen zodat we kunnen switchen en onze koffers kunnen inladen.

Om 0700 trekken we de voordeur achter ons dicht en rijden we de Lotusstraat uit richting Frankrijk waar onze Tarpon 37 op ons ligt te wachten.

Na een reis zonder noemenswaardige moeilijkheden, maar onder een loodzware donkere hemel die zo af en toe zijn sluizen open zet, melden we ons om 1400 Hr aan bij de balie van onze bootverhuurder voor dit jaar. Twee vriendelijke Nederlanders, Henk en Erwin, die de basis beredderen werken onze administratie af. Op het antwoord op de vraag wat onze reis/trajectplannen zijn krijgen we van Erwin een bedenkelijk gezicht terug, ons reisplan was met name: zuidwaarts de Saône op tot Auxonne om vervolgens de reis verder te zetten tot St Jean de Losne en daarna het Canal de Bourgogne op te varen tot Dijon om daar terug te keren. "Als je van sluizen houdt moet je dat zeker doen" is zijn antwoord, maar ik zou noordwaarts trekken. Gevolg, we worden hier even opgezadeld met een dilemma doch wij zijn niet te vangen voor één gat en de oplossing zal zich morgenvroeg aandienen bij het ontbijt.

Na de installatie en het betrekken van onze kooien trekken we met

zen vieren naar het plaatselijke supermarktje om de noodzakelijke levensmiddelen in te kopen om de eerste dagen zonder kleerscheuren door te komen, morgen is het immers zondag en zijn alle winkels gesloten.

Wat we zeker niet mogen vergeten is aas (vliegenmaden/asticots in't frans) te kopen om de lege uren op te vullen met het hengeltje eens we zijn aangemeerd. Dit aankoopje zal later op de avond voor enig leedvermaak zorgen te mijnen koste, maar daarover later meer.

Terug aangekomen op de basis worden alle aankopen uitgeladen en in de daarvoor uitgeruste keuken netjes gerangschikt.

Tijd om de inwendige mens te verzorgen, zoals dat heet, en op zoek te gaan naar een restaurantje wat dan ook snel gevonden wordt en de avond kan niet meer stuk...althans dit was buiten de waard gerekend.

Herinner u het visaas, op het moment dat ik dit relaas zit neer te pennen, stelt iemand de vraag "waar zijn de vliegenmaden"? "Boing" als een donderslag bij heldere hemel, wat op deze mooie dag als een contradictie in termino klinkt. Ik, ervan overtuigd, dat de maden reeds aanwezig zijn op de boot begin koortsig te zoeken naar het ongedierte waarvoor de plaats in de ijskast reeds gereserveerd was. Ondertussen is iedereen mee aan 't zoeken. Op de koop toe blijken tegelijkertijd de sleutels van het hangslot van de fietsen zoek te zijn. Dit euvel echter is snel opgelost en de ondingen blijken gewoon ergens onder één of andere kaftje te liggen. Ik heb me ondertussen wel een ongeluk gezocht naar twee dingen tegelijk, sleutels en maden. Waarschijnlijk liggen die dingen nog in de auto oppert er iemand, eigenlijk iedereen behalve ikzelf want... ik was overtuigd van mijn gelijk. Gewapend met de nodige artificiële verlichting, het is ondertussen reeds aardedonker, ga ik toch maar eens in de auto kijken mezelf ondertussen proberend te overtuigen dat dit een utopie is, maar ik doe dit voor ieders gemoedsrust weet u wel. Hoe dichter ik bij de auto kom hoe meer ik het gevoel begin te

krijgen dat de duivel er mee speelt. Op het moment dat ik het portier open liggen die rottingen in het schijnsel van de binnenverlichting gewoon naar mij te lachen. Verzuipen zal ik ze. Na dit akkefietje besluit ik dat vanaf vandaag elke dag iemand tot “pineut van de dag” zal benoemd worden, vandaag was ik het.

[naar pagina 2](#)